

pri tio, ke ĉiu kurteno estis fermita. Hagrid vokis “Kiu estas?” antaŭ ol li malfermis la pordon, kaj kiam ili eniris li ekfermis ĝin tuj.

En la ĉambro estis sufoke varme. Spite de tio, ke estis tiel varme ekstere, brulis fajrego en la kameno. Hagrid pretigis teon por ili, kaj proponis ermenajajn sandviĉojn, kiujn ili rifuzis ĝentile.

“Do – vi vol’ s demandi min pri jo?”

“Jes,” diris Hari. Ne taŭgis ŝanceliĝi. “Ni scivolas, se vi povus diri al ni, kio gardas la Ŝtonon de la Saĝuloj aparte de Lanuga.”

Hagrid grimacis al li.

“Kompr’neble m’ ne povas,” li diris. “ ‘Nue, m’ mem ne scies ti’n. Due, v’ jam scies tro multe pri ti’, do se mi scius m’ ne dirus jon al vi. Tiu Ŝton’ estas ĉi tie pro grava kiolo. Ĝi preskaŭ mal’per’s el Gajngotoj – mi supozes, ke vi jam d’ven’s ĉion pri ti’? M’stifikes min, ki’l vi ek’ciiĝ’s pri Lanuga.”

“Bonvolu, Hagrid, povas esti, ke vi ne deziras diri tion al ni, sed vi *ja* scias, vi scias ĉion, kio okazas ĉi tie,” diris Hermiona per dolĉa, flatanta voĉo. La barbo de Hagrid tikis, kaj ili rekonis, ke li ridetis. “Ni nur scivolas, *kiu* faris la aferojn, fakte.” Hermiona pludiris. “Ni scivolas, al kiu Zomburdo fidis sufiĉe bone por helpi lin, aparte de vi.”

La brusto de Hagrid puĝiĝis pro fiero post tiuj vortoj. Hari kaj Ron ĝojbrilis al Hermiona.

“Nu, m’ ne s’poz, ke ti’ damaĝus jon, se mi dires ti’n al vi...nu...li prunt’s Lanugan de mi...post tiam kelkaj ‘nstruistoj far’s sorĉojn... profes’rino Sproso—prof’soro Flirtmeĉo—profes’rino M’Gongal –” li nombris ilin per siaj fingroj, “prof’soro Ciuro – kaj Zomburdo mem far’s jon, kompr’neble. ‘Tendu, mi forges’s jun. Ho jes, kaj prof’soro Snejp.”

“*Snejp?*”

“Jes – vi ‘nkoraŭ ne muelas ti’n, ĉu? Pripensu, Snejp ‘elp’s *protekti* la Ŝtonon, li n’ estas ŝtelonta ĝin.”

Hari sciis, ke Ron kaj Hermiona pensis same kiel li. Se Snejp kunlaboris en la protektado de la Ŝtono, li facile povis ekscii kiel la aliaj instruistoj gardis ĝin. Li verŝajne sciis ĉion – aparte, evidente, de la sorĉo de Ciuro, kaj kiel eviti Lanugan.

“Vi estas la sola, kiu scias kiel pasi preter Lanuga, ĉu ne, Hagrid?” diris Hari zorgeme. “Kaj vi neniam dirus tion al iu ajn, ĉu? Eĉ ne al unu el la instruistoj?”

“Neniu scies ti’n krom mi kaj Zomburd’,” diris Hagrid fiere.

“Do tio helpas,” Hari murmuris al la aliaj. “Hagrid, ĉu ni povus malfermi fenestron? Mi brogiĝas.”

“Ne povas, ‘Ari, bedaŭre,” diris Hagrid. Hari rimarkis, ke li ekrigardis al la fajro. Hari ankaŭ rigardis ĝin.